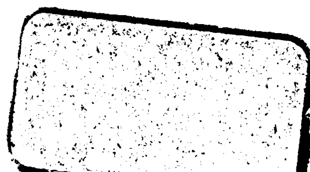

UC-NRLF
$B 138 707

Den Unga Lönnen

Dikter af
Sigfrid Siwertz

Albert Bonniers Förlag

SIGFRID SIWERTZ

DEN UNGA LÖNNEN

SIGFRID SIWERTZ

DEN UNGA LÖNNEN

DEN UNGA LÖNNEN

AF

SIGFRID SIWERTZ

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1906

DEN LILLA STADEN

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1906

DEN LILLA STADEN

HÖSTBRODD.

Jag vandrar utan dröm och mål längs alla
de gamla gatorna och lyss och ser,
hur häckar glesna och hur lönnblad falla
som stora flammor tyst i mullen ner.

Jag går längs ån, där höstens hvirflar svalla
med skummet gult af fältens lösta ler...
Men mina tankar äro små och kalla,
och ingen dröm går fram ur allt jag ser...

Dock vänta, vänta än ... när kvällen kysst
till sömns min lind och stjärnblå ljuset tyst
dit in i fönstersmygens stillhet strömmar,

då spirar väl ur dessa syners sådd
en blek och frysande och doftlös brodd
af hvita aningar och klara drömmar.

LYCKA.

Med tegeltak och vildvin kring balkongen
vid tomma gatan sof ett landtligt hus.
En gammal man gick fram på trädgårdsgången
och såg mot sitt förtrogna morgonljus.

Han lyddes till den gälla fågelsången
och biens surr och hagtornshäckens sus,
där före mödan lutad lätt mot stången,
han drack vid brunnen ur ett sprucket krus.

Hans pannas stillhet och hans ljusa blick,
när böjd i morgonsolen så han gick
och tyst beskar de unga rosenträna,

gaf mig, som mildt bevekt drog där förbi,
en vink om all den dolda lyckan i
att vara ganska ringa och att tjäna.

LÄNGS RÖDA PLANK.

Mot botkapellets arma helgedom
längs röda plank ett tåg af fattigkvinnor.
Hur lefver himlens guld och höstens blom
på deras gamla, trötta ögonhinnor?

Ha de förglömt, hur barnets håg var sval,
tills längtan vällde het och tung ur natten,
hur djupets ström af lust och oroskval
gick fram i själens fordom klara vatten?

Djärft männens blickar sökte kjortelns bukt,
där veckad rikt den flöt kring fasta länder,
och jungfrubarmens unga, ljufva frukt
vardt tung af mognad under älskarns händer.

Tills glömd vid tysta famntags brottningskamp
men fruktad sedan deras stund var inne
med djurisk moderssmärtas skräck och kramp . . .
Hvad ges hos dem af längtan än och minne?

De tala tyst, förtroligt till sin Gud
och se med helig ömkan på de unga,
där mot den lilla, klara klockans ljud
de gå med steg, som vackla ålderstunga.

DET STÅR ETT HUS...

Det står ett hus på stranden
af mina somrars sjö,
i hvita middagsbranden
är murens kalk som snö.
Men ankarjärn och smiden
på slutna lås och grind
ha frätts af rost med tiden,
och kojans hund är blind.

Kastanjen trappan spränger,
och kråkan bor i lind,
och brutna flöjeln hänger
och visar ingen vind.

En Psykes fallna vingar
ha täckts af blom och strå,
och under urets ringar
går visarskuggan blå.

Vildt parkens gångar grönska,
och lönnblom regnar ljus
kring två, som endast önska
att dö i samma hus.
I gångna årens minnen
de tysta sammanbo,
och djupt i deras sinnen
är svala örters ro.

DEN GAMLE LÄRDE.

Den lilla staden hvilar helgdagsfrom,
och dold bland lönnars gyllne rikedom
står kyrkan tegelröd med korskrönt gafvel.

Men i min grannes tysta helgedom
af böcker, minnen, höstlig vallmoblom
en vänlig Buddha stirrar på sin nafvel...

Med drömmen tung af allt som än ej är
jag ser din stillhet, och jag har den kär
som höstens ljus, som blad af döden kyssta.

Vid kyrkgårdsmurens almar är din graf
se'n år beredd... du är så tröstad af
den hvita drömmen om det stora, tysta.

ORD I NATTEN.

Klara bruna ögons glädje,
fladdrande, lätta ord vid vinet
älskade en gång du...
mig voro ensliga stigars sus,
mörknande ödevatten och
höstliga lönnars guld
kära i gångna år.

Skön och än ej af drömmen sviken
dog du ung i en vårdags ljus...

Jag fick vandra
djupare in i det djupa,
grymma lifvet,
jag fick se mitt sista
hopp borttvina och dö.

Ej blef anande ljufva
sorgen mig trogen,
ej är sinnet som förr
tungt af gyllene dröm.

SKUGGOR.

Grå skymning duggar öfver gatans träd,
som skuggor glida ensamma förbi,
och tystnad rufvar djup och tom som döden.

Hvar är din andedräkt, ditt löjes spel
och dina fasta, varma händer, Lif?
Du irrar piskad vildt af oro nu
i fjärran, mörka jättestäders världar
af sten och sotgrå töcken... och du pressar
på sydlig kulle gladt den tunga drufvan

och vandrar skönhetsdrucket jublande
bland däldens popplar, bergens låga ginst...

Här blef du ej, här stirrar tystnad död
med brusten blick, här löser skymning trött
sitt gråa hår. Det är min skugga blott,
som öfver egen tomhet lutad mörk
ser andra skuggor glida tyst förbi...

Så ljöd min klagan dof i enslig kväll.
Då var det plötsligt, som om blickar såge
halfskymda, smärtfullt vädjande i mina,
som lena händer ströke mildt min panna,
som genom rummets skumma kyla ginge
en fläkt af värman från två hvita bröst.
Och något löstes, som när tårar falla,
och något växte som i ljumma regn.
Min flik af skymningshimmel öfver träden
blef mer förtroligt mjuk och vänligt grå,
och alla mänskoskuggorna, som gledo

i gatans modd mitt hus förbi, de voro
dock ett med mig, och alla buro de
i själens djup en bruten återglans
af evighetens höga, klara dröm.
Blott allt för hjälplöst skyggt och bundet tungt
var deras väsen, och de visste ej
att smycka rikt med orden sina möten.

TRANCE.

Jag gick mot ljuset blind för ljusets glans
och lyddes trött till någon fjärran stämma,
då plötsligt fångad helt i kvällens trance
jag stannade och glömde och var hemma.

Det var en senhöstrymd af svalgrön ro,
där molnens öar summo fjärrran klara,
och gatan kring mig, där de gamla bo,
var blåa skuggors frid och tystnad bara.

Men djupt ur allt en hemlig maning flöt:
Var tyst, min själ, och hvila dig i tingen!
Och evighetens höga aning slöt
kring kvällens dröm den gyllne stråleringen.

RESEDIALOG.

— När så vi mötts på gammal vänskaps mark,
låt ord ej tryta, fyll min tysta rymd
med ekot af din vandrings steg, förtälj mig
ditt ögas alla bjärta äfventyr
och vägens frestelser och stötestenar!

— Ack, här är allt som förr i stilla höstar,
då tidig skymning löste våra ord
och sakta vandrande bland glesa träden
vi voro ett i syn och dröm... Hur troget

låg allt och väntade på mig, som mörk,
af djupnad, bitter oro frätt till märgen
med stoftskymd blick gick fram på allfarväg!

— Dock när du sluter ögat ser du städer
rikt blomma upp ur blåa morgondis
med drömlik flora utaf spiror, tinnar
och brutna tak... och ser dem åter sjunka
med tunga guldkupoler glimmande
i röda aftontöcken... Och ditt öra
är fylldt ännu af vida hafvens brus.

— Jag vet det väl, din dröm är mera ljuf
än mina verkligheter... Mig höll länge
städernas stad, den formlöst stora
och grymma jätten, i sitt välde fången...
Hur ofta blef jag stående förintad
af detta lif, som krälar tusenfaldigt,

vanvettigt slösande och armodsblekt,
i mörka viljor samladt, yrt, förströdt
hos väsenden af dröm och synd och oro!
Förtvifladt ensam kämpade min vilja
i gatans trånga stenbädd emot strömmen
af tungt framvällande och hetsigt blod.
Och vindvräkt, trött jag sökte rummets hamn
men hörde dock hur mänskohafvets brus
slog tungt mot murarna och ekade
med hot i hvalfven... Så förgick min dag...
Dock i den formlöst mjuka skymningsdimman
längs våta kajer och bland dunkla träd
jag ofta smög, och London lefde då
beslöjadt, stilla som ett bleknadt minne
af dagens stad, en tyst och dunkel dröm
om något grymt, förvirradt, stort som varit...

— Dock andra länder såg du, icke svepta
i denna dimma, icke myllrande
af detta lif, men en gång formade

med fast och säker hand till skönhet, länder
där gyllne klasar mogna tungt på bergen
och svarta ögon tanklöst dricka sol...

— För starkt är dessa länders ljus för oss,
för kyligt stolt de blåa linjers fest...
En kväll vid Fiesole! Jag dröjde stum
bland bleka gräs högt öfver Arnos dal,
där grå oliver strödde långa skuggor.
Snöbergens vind var sval mot klippans tinning,
med veka toppar böjda lätt i suset
cypresser stego smärta, allvarsdunkla
i tät kolonn mot blåa kullars krön,
och guldröd, tung en jättesol förbrann
ibland Toscanas fjärran rosenberg...
Jag dröjde stum, tills glansens öfvermått
min panna tryckte tungt till jorden
och ur en snyftning löste ångestord...
Mäktiga lifvets skönhet, hvarför var
din glans så grym, din luft så svår att andas?

Och Florens nere där, som strålade
af bleka ljus — förblödda skaparviljors
skattkammare och graf — säg, hvarför blef det
till dunkel skräck mig då...? Det mörknade...
Bildstormande, barbariskt tungt gick hat
igenom mig och jag förnam
all slutet tigande och död fulländnings
bittra fåfänglighet och djup af smärta...

— Till ädel rikdom blef dig denna smärta.
Du mycket såg och minnes, och i minnet,
där lefver allt försonadt, fritt och stilla...
Säg hvad har jag att minnas och förtälja,
som året ut satt blek vid bok och lampa?
Dock bar jag stundom öfver isad tröskel
min stilla låga ut i vinternatten.
Snötysta, skumma sofvo gränderna,
och trånga husen tryckte tätt sig samman
i skräck för rymdens djupa, svartblå afgrund.

Där gatan blef till väg och staden dog,
köldgnistrande, ishvassa stjärnor hängde
i kala träd, och under hvita täcket
låg slätten somnad från sitt långa svårmod.

Och då... i ensam vaka brinnande...
förnam jag ock det djupa lifvet.

SOM GRÅA SLÖJOR...

Som gråa slöjor hänga fjärran regn
från slättens moln de stora, svårmodstunga.
I disigt blå och öde parkens hägn
bland sköflad ek och poppel rinna unga
och veka lönnar upp så rakt som trådar
af rök i stilla kväll från härd och mila.
Det skymmer tungt och tyst, och allting bådar
den trötta jordens långa vinterhvila...

Med slutna luckor står ett öde hus...
Från dödsdömd höstknopp och de sista, glesa,
förbrända bladen falla droppar stora,
och fält där svarta fåglar skrikit hesa
alltmer i aftondimma sig förlora...
Med ögat längtande till stadens ljus
jag dröjer, lyss och hör en stämmas sus:

Vi vandra så stilla bland vägens fallna blad,
vår lycka var hemlös uti de gamlas stad,
vår lycka blef hemlös i skogen.

En sjungande fågel har vigt oss i vår,
af svalört var kronan i unga brudens hår,
af mossa den doftande bädden.

Men våren har bortsusat, och sommarn brunnit blid,
och nu är den kommen, den sena höstens tid,
så tung och öfvergifven af ljuset.

Det gråter öfver stigarna, dit våra drömmar gå,
det gråter öfver mossan, vi en gång sofvo på,
det gråter en sorg öfver landen.

Freuet euch des wahren Scheins...
Goethe.

MÖTE.

Mot kvällen kom hon, stegen dröjde tunga,
den slutna munnen hade glömt sitt löje,
och blickens tomhet stirrade blott inåt
mot något namnlöst stort, som icke ville
förråda sig och bli till ord och tårar.

Han såg det knappast. Fången i sin dröm
han talade: Haf tack för allt du gifvit,
se'n bröst mot bröst vi första gången kände
vår långa saknads smärta het bortströmma
och skälfde jublande och blefvo stilla.

Som torra jorden, när den dricker regnet
och sväller susande, var hjärtat då.
En mäktig vår gick öfver oss, vi kommo
allt längre in i dygnens rika dröm.
Oss fyllde ljusets milda vesperklang
med alla sinnens fromhet, men vår natt
var varm och djup af alltets urlifs dunkel
och lik ett modersköt, där dagens ting
fördolda växte, fingo syskontycke
och blommade, se'n gryning dem förlöst...

Så vårens tid... och än ej helt förrunnit
vår ljufva dröm. Dock dagens ting ha blifvit
alltmera skiftande och lösa sakta
mitt hjärta ur dess jublande förtrollning.
Det vaknar stundom något nytt inom mig,
som längtar ut i ljusets svala klarhet
och ej kan andas i din närhets värme;
det flyr som skrämda fågeln till sin rymd
och kommer åter se'n du gått, och sörjer...

Ej så likväl i denna blida kväll.
Jag känner tacksamhet som aldrig förr,
allt är så klart och nära nu, det tonar
så månget ja förtroligt i mitt öra.
Se, tingen ha en själ — och det är jag
och hvem som älskande förnimmer dem.
I oss de längta, kämpa, le och lida
och skiftande förbli de ett med oss.
Ack, denna mildt syrenblå skymningshimmel
med molnens fjärran bleka töckenvärldar
och gatans träd och fönstrets blomma här,
de lefva nu inom mig stilla, stilla...
Stör dem icke...

Så han. Hon stod i fönstret, seende
hon såg blott ett och lyssnande förnam hon
blott ett. Så brast hon samman, tårlös:
Du talar, talar... och du vet det icke,
det stora, osägbara, innersta.

Det är så ljuft, så svårt, min kraft går af mig...
Jag dör och föds på nytt och dör... Det växer
inom mig, växer!

Ett andetag, ett djupt och bäfvande,
och tyst försvann den sista skuggan af
hans ungdoms främlingskap. Den gröna jorden
blef plötsligt mindre... blef ett hem...
Se'n länge glödde i hans bröst en ros,
en redan vissnande och alltför tung,
nu föll den — men en hvit sköt upp. Han teg.

Då vardt hon skälfvande som hetsadt vildt
och snyftade och ropade till honom:
Min tanke slocknar, mina drömmar irra...
Hvem är jag, hvem? Hvart går jag? Hjälp mig, stöd mig
Det växer, växer!

Dock han blef tröstande och stark i kvällen
och tog den rädda, vilda mildt intill sig
och såg på henne, som man ser från kullen
på fälten, där en sådd blir skörd, och talte:
O, kunde jag med orden ge dig kraft
att tryggt förtro dig åt den starka makten.
Vi äro blad på lifvets träd, vi män,
vi skälfva tonande för dagens vindar
och dricka ljusets guld och falla se'n.
Ni äro stam och rot med fäste djupt
i den fördolda grunden... Men en kvinna,
som aldrig födt, hon är en naken gren...
Nu bär du skott i dar, som hvita brinna,
nu grönskar snart din sommar rik och ren...

Så tystnad allt och skymningsdimmors flor
kring trötta träd och moln, som blekt förbrunno...
Men där var tanke, tröstande och stor,
och där var ångestdrömmar, som förrunno.

MOGNAD.

Rabatten brinner ned... Ur vin som klänger
kring fönsterkarmen och ur mullens fukt
slår sval och tunn emot mig höstens lukt,
och skymningsmånens hvita fylle hänger
i lindens krona som en mogen frukt.

En dörr skjuts sakta upp och slutes åter...
Bland gårdens aplar går en kvinna fram,
som skyggt för dagen dolt sin väntans skam
men träder ut vid ljusets död och gråter
med lyfta händer lutad mot en stam...

Min dröm ger dig Marias ring, du hvita,
som ångestjublande bland höstens träd
står vek, där tunga frukter falla ned,
och snyftar tyst mot timman, som skall slita
ny vår och nya höstar ur din kved.

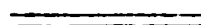
OCH KVÄLLEN VAKNAR SKRÄMD...

I omedveten, mäktig sträfvan linden
sig lyfter högt mot kvällens rena eter...
Dess jättelunga andas än i vinden,
som doftar höst och öde ensligheter.

En tystnad klar, en svalhet emot kinden
och trött befrielse från allt som fräter...
Min dröm längs gatan bortom trädgårdsgrinden
förlorar sig i skuggblå hemligheter.

Då tränger plötsligt från det stängda huset
en moders djupa, vilda klagoskri
med all ett pinadt djurs förtviflan i...

Och kvällen vaknar skrämd ur välluktsruset,
och allt är kvalfull undran, hvarför vi
ej födas och förbrinna tyst som ljuset.

DE NAKNA TRÄDENS SÅNGER

DEN UNGA LÖNNEN.

I den vintriga, blödande gryningens brus
dina guldblad hvirflande foro,
men när dagen blef vid i sitt snöhvassa ljus,
stod du stilla och silfverne hvit vid mitt hus,
och borta var vindarnes oro.

Till en tröstande bild blef din hvila mig då
och till drömmar med kraft att försona,
ty du lyfte så rakt mot det eviga blå,
där de glimmande världarnes strålfloder gå,
din späda och sköflade krona.

LINDEN.

När dagen tvinar trött och vek
och hvitt står månens ny,
du tecknar blått ditt ådernät
mot himlens bleka hy.

Kring fjärran, dunkla kullars krön
blir rymden djup och stor.
Din klara spegling skälfver lätt
i dammens pärlemor.

Med armen om din stam jag lyss:
Ur nakna kronan går
ett sus af mina drömmars sorg
i mina fjärran år.

BJÖRKEN.

De hvitaste stjärnstenar brinna
i ditt bruna och böljande hår,
där spenslig och vek lik en kvinna
vid isdammens spegel du står
och längtar som brud att få spinna
din slöja i markernas vår.

Jag vet du är starkast af alla,
fast din själ är så skälfvande öm,
och högt i det isiga kalla
vid källan till fjälldalens ström,
där i tystnaden flingorna falla,
din syster står hvit för min dröm.

PILARNA.

Vid låga stränder drömma vi
den milda sorgens träd,
men djupens flöden strömma i
den spröda stammens ved.

När gryningsfläktar svala kysst
de bleka gräsens hår
och ljusets hvita dvala tyst
en stråles hälsning når,

vi gråta dagg bland strömmens säf,
och våra kronor bli
för vandrarns syn till drömmens väf
med smärtans pärlor i.

EKARNA.

Vi känna bittert vår nakenhets skam,
och med knutna händer förbanna
vi furan på bergets kam.

När dagens pulsar stanna,
vi slita vid ugglornas skrik
med trefvande knotiga fingrar
i himlens blodiga flik.
Och i köldnattens stormvind slingrar
vår krona kring ismånens bloss
som ormar kring dödsblek panna...

Men blixten älskar oss.

POPPELN.

Stilla i skymmande syner försänkt och allena
träder min djupaste dröm i din skugga jag nära.
Himlen har stuckit i krönande spiran sin rena,
silfverne skära.

Vidderna djupna mot natt och glimmande stupa
hjulen på himmelens vagn emot frostblåa dalar.
Gifven mig, stjärnor, det ord ur hvars hjärta den djupa
tystnaden talar!

yft af den längtan, hvars barn de dödlige födas,
ägnar du här deras ro under stenen på kullen.
ransande templen du tvinnar din rot kring de dödas
hjässor i mullen.

Mildt i din krona lefver en ädel smärtas
löghet, och sus af förgängelsens eviga fråga
tämmer i renaste toner mitt ensamma hjärtas
sjungande låga.

VÄGARNA

SJUNG MIG SÅNGER.

Sjung mig sånger om de veka vårar,
då vi gingo två bland hvita slån,
sjung mig gräsens dagg och pilens tårar
i de tysta morgnars ljus vid ån!

Sjung i skymningstimmar om den unga,
ljufva sorg, som då vår aning bar,
sjung mig alla trötta hjärtans tunga
längtan till det ljus som var.

TONANDE KVÄLL.

Ej af morgnars silfver, ej af klara
sommardagars guld nu sången klingar,
sorgebud om dagens död den snara
toners ström i kvällens tystnad bringar.

Vekt ur unga, klara stämmans skälfning
aftonljusets heta trötthet tonar,
ingen stjärnas bloss i rymdens hvälfning
lyser stilla än och tyst försonar.

Än ej dagg den hvita blom hugsvalar,
trött af egen doft och aftonbranden.
Tyngre dunkla vemodsglansen dalar
kring ett ensamt träd vid himlaranden.

JAG MINNES ALLT.

Säg, vandrar än du samma vägar, lilla,
är stämman ännu klar och dragen veka?
Med dina händers vackra drift att smeka
du fick de mångas heta oro stilla.

Du var så ung... du kunde inte neka...
du mente alltid: Ingen vill mig illa...
Hur fick ej din i våren ännu bleka
och svala kind mitt hjärta ljuft förvilla!

Jag minnes allt: Kring våra korta rus
var ofta kvällens glans och skogens sus...
Vi gingo ut när skymning föll från staden.

Och stundom såg en ensam vandringsman
bland snårens blom oss slutna till hvarann...
Han log förströdt och skymdes snart af bladen.

BLAND TRÖTT SYREN.

I soldöd stillhet inga fåglar sjunga,
och inga skuggor öfver ängen gå.
Bland trött syren svårt andas vindens lunga,
och ändlös tomhet stirrar ur det blå.

Min dröm blir vek och tung i dagens tunga,
förbrända blomsterdoft, och åter stå
för blicken minnen, sörjande och unga,
från hvita vägar, där vi gingo två.

Om nu du komme sval på solhet stig,
jag ville bikta trött, att all min lycka
i gångna åren var ett hopp om dig.

Väl fick din vår min arma vår ej smycka,
men än, när allt i höst förvandlat sig,
skall stråla drömmen, som du skänkte mig.

I SKÖRDEANDEN.

De gamla vägarna jag går i dag,
där förr i vårens ljus vi gingo båda,
du stolt och vacker, alltför sluten jag
att med ett ord min tunga dröm förråda.

En gång du anade mitt hjärtas slag,
så vildt uppskälfvande, så smärtsamt bråda,
då log du blekt med hemligt välbehag
men ville ej min stumma dröm benåda...

De gamla vägarna i dag jag går.
En kylig klarhet öfver fälten står,
där andra tryggt sin mödas vinning hösta.

Har jag en skörd i ax, ett hopp som sår
septembersådd för nästa vackra vår?
O, att du komme trött och jag fick trösta!

EMBARQUEMENT POUR CYTHÈRE.

Jag vill förlåta, att du föll och svek,
vill drömma, att vi ständigt brunnit rena...
långt bättre det... jag är för trött, för vek
att med min sorg gå bort så helt allena.

Se, ljuset tvinar som en hungerblek
och frusen kind, och timmarna bli sena.
Slut kring min tinning dina händers smek,
slut till mitt bröst ditt bröst det hvita, lena!

Trots hårda ord och ångestbittra rön
och många drömmars död, som brötos unga,
vi lägga ut tillsamman nu till ön,

där tystnad rår och rosor brista tunga.
Lyft, altarflamma! Ljumma vindar, strön
er blomsterdoft kring djupen, där vi gunga!

MÅNGÅRD

MÅNGÅRD.

Dödsstilla mångård, nattens irisring,
inom din bleka krets min dröm var fången,
och hur jag trängtade till dagens ting,
så föll ditt frusna skimmer öfver sången.

En silfvermånes bloss i stilla höst
såg dessa sista frukter mogna svala,
och hvita stjärnor lyste dödens tröst
i många dunkla träd, som skälfde kala.

Hur rent dock rymdens bleka trollkrets brann,
jag trådde hemligt tungt till gryningsglöden,
som löser stark ur döda strålars bann
en storm af lif, ett sus af djupa öden.

I fjärran dis af silfvergrå oxid
sig himlens drömlaguner blekt förlora,
och upp ur slättens sänka, mörk och vid,
stå dimgestalter, skiftande och stora.

I skymning rinner sakta hän en väg...
Det är som in i tystnan själf den flöte...
Så bären mig, I mina trötta steg,
alltmera fjärran från hvart mänskligt möte...

Som en sländvinges klingande glas så skör
och så mild som en mångårds svalgröna skimmer
är den ton jag i tystnaden anar och hör,
och intet af längtande lif sig rör
i den timmarnas själ jag förnimmer.

Jag är som ett träd, där vinden har dött...
som en man som vandrat långt genom landen
öfver hedar och berg men ingen mött,
så dröjande, ensligt försonad och trött
och tempelstilla i anden.

Äfven denna smärtas udd skall brytas
äfven denna tunga sorg skall dö,
liksom hårda höstar mildt förbytas
till en dröm af slocknad köld och snö.

Det blir tyst till slut i sorgehusen,
doft förstummas hvarje klagans larm,
efter långa, heta ångestrusen
slumra kvalen in på nattens arm.

Stilla bärgas allt, som tär och bränner,
af ett dunkel utan gräns och namn,
och sitt mål vår trötta aning känner
sluten till det tysta intets famn.

Ljuft, när så sig sista kvalen lindra,
att få allt förklaradt återse,
medan dödens frusna stjärnor tindra
silfverhvita bortom lifvets ve.

Äfven lyckan blef mig tung att bära;
som en börda, hvilken trött jag lyfte,
var den gyllne dagen öfver mig,
och jag klagade vid solens fötter:
Äfven ljuset har sin hvita smärta,
äfven middagsglansens stråleld fräter,
och med svårmod viddens blånad tynger.
Låt det kvällas, stjärnor, låt mig träda
in i natten!

Allt tyngre blir sorgernas moln kring min hjässa,
där irrande ensam jag tränges bland dessa,
som aldrig fått drömma en dröm till slut.
Kom, nattliga tystnad, och hjälp mig att pressa
en droppe af själ ur min ångest ut!

Kom, döljande mörker, att smyga din slöja
kring tingen, där arma och stumma de dröja ...
Jag drömmer, att kvällen var tung utaf gull,
tills strålande aningar stilla sig höja
som doftlösa liljor ur lidandets mull,

Morgon andas sval — i dvala träden gråta
tysta glädjetårar efter nattligt regn.
Öfver mull och mossa är den tunga, våta
luftens mjukhet som ett hylles hägn.

Blekt där vass står gul bland strandens sanka
tufvor sväfva pilar i det grå,
och på vatten sömntungt silfverblanka
molnens skuggor tyst som drömmar gå.

Väntan allt — ur hvitt och grått ett skimmer
som af våta rosor brustna nyss,
och med skälfning i sin dröm förnimmer
trädets själ den första strålens kyss.

Jag går mot bergets krön i aftonbranden
men ej som förr af kvalfull oro drifven,
med drömmen tung af doft från sagolifven
och allt, som blommar i de fjärran landen.

Nej, klar går blicken nu till himlaranden,
och all min sträfvan är till hvila blifven.
En bergsflod lik, af klippor sönderrifven,
som vidgar sig och smeker sakta stranden,

och speglar dröjande dess gröna viden,
min dröm blir ljus med klar och stilla spegling
och glider tyst och strandlöst fram som tiden.

O allts uppfyllelse och allts besegling!
Så är med längtans bål och orons stegling
min bittra ungdom ändtligt genomliden.

I denna tystnad ingen smärta ömmar,
och ingen längtan stinges i sin häl.
Som spindelnätens andelätta sömmar
min tanke rörs i sommarvindens spel.

De hvita molnen äro vakna drömmar
i himlens stora, blåa etersjäl,
som rikt i stilla timmar öfverströmmar
af ljusets lycka, strålande och hel.

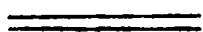
Med slutna fönsterluckor husen blunda...
En anings tysta vingslag långt mig bär...
Jag glömmer ting, som voro förr och stunda,

och sväfvar bländad genom allt som är.
Kan väl fördunklas och bli annorlunda,
hvad likt en sanning solhvitt strålar här?

Hvar blef du, styrka till att hata, kämpa
och bära lågan genom dunklets stormar,
hvar blef du...?

I denna stund är allt förlåtelse,
djup svalhet, smärtlös frid, till allt förnimmer
jag samma stämmas tysta skälfning — Ja! —
Och samma dröm, som i sin hvithet rymmer
lätt blånad, mognadt guld, violers svårmod,
har badat allt i svalt och skugglöst skimmer.

O lyckans tysta morgon, blek af aning
om sol, som lyser lika ond och god,
är du inom mig, eller är det
din aftonstjärnas blidhet, helga död?

RETINAS VÄF

Från bjärta bildverk, där jag drömde ung,
och resans taflor i waggonens fönster
jag väfde minnen, när min kväll var tung.
En dunkel grund, ett tomt och brokigt mönster

TRIPTYK.

I.

VANDRANDE KARYATID.

Under en skymmande himmel med glans af guld-
flammigt heta,
vidgade ögon såg jag dig, Lydia, leende gå
längs en förvittrad kaj, dit Tibers böljor sig leta
tynande, grå.

Nacken sviktade ej, när du dröjde med bronsbruna
handen
högt vid den frukttunga korgens grepe af flätad rot —
sådan du trotsat i sekler af år från campaniska landen
febrarnas hot.

Mången din syster, som länge sofvit i klassiska
mullen,
lefver fast okänd af dig bland de mejslade spill-
rorna här.
Sirade bjälken af sten från det heliga templet på
på kullen
troget hon bär.

II.

SOM EN SMEKNING.

Än i skymningsdrömmar
om en mild oktober-
sky af ametist
såg jag vid violhvitt
ljus från båglampsglober
en parisisk vrist.

Lätt violdoft flöt kring
hvita kappans spetsar,
kjolens bölja var
af det slag, som sinnet

tungt till längtan hetsar
hos en vek barbar.

Blickens glans var ljus af
lätta tankenycker,
kinden sval och blek,
men den röda munnen,
trött af kärleksdrycker,
lyste sinnligt vek.

Som en smekning gled hon
under båglampsglober
längs min trottoar,
medan jag i skymnings-
dröm i blid oktober
gick, en vek barbar.

III.

EAST END.

Bortom dockornas skog hängde kvällen röd
i en sky af kolstybb och sot,
och vinscharna skrällde och ångan sjöd
med en åskas mullrande hot.

Mellan lastade lighters och järngrå skrof
låg vattnet blytungt och dödt,
och ur kvafva gränder, där vinden sof,
kom en kvinna släpande trött...

Din blick var som död... din kind var blek...
Till hamnkrogens dörr du smög fram.
Vid din kraftlösa barm var ett bylte som skrek,
men strupen brände af damm.

Med den sista slanten på barens plåt
du mumlade: Whisky för allt!
Och jag kände din törst och ditt hjärtas gråt,
där du drack, medan barnet svalt.

Men när kvällen flämtade febertungt
med brand som af frätande sår,
låg du rusig och drömde ett lif, som ungt
fick blomma i vilda år.

LYKTORNA.

Skyarnas tynande glöd
kväfdes i malmens sot,
blygrått där kvällen var röd,
växer nu nattens hot.

Tonande, mäktiga stad,
tänd dina tusen bloss
glimmande rad vid rad
hvitt öfver gatornas tross!

Gnistor från dagens bål
brinna i kalkarnas sken,
liljor på stänglar af stål
vuxna ur tuktad sten:

Ni, som från kajernas rand
stråla med dubbelt ljus —
stilla ett i sin brand,
vacklande ett som i rus.

Ni, som i grändernas djup
kväfvas af rännstenens lukt,
frysa där väggarnas stup
mögla af rinnande fukt,

Ni, som i vårnätters brus,
våta af grenarnas dropp,
lysa med flämtande ljus
parkernas blomma och knopp!

Ständigt er brand skall förbli
kär för min nattliga syn,
fängslade flammor, Ni,
barn af flamman i skyn.

Er hör min aning till —
lyft öfver vandrarnas ström
drack jag med vidgad pupill
tröst af er glans åt min dröm.

PÅ HAFVETS BOTTEN.

En höstkväll djupnar till dröm:

Som en alg är almens mossiga krona,
där det grönblå lufthafvets böljor tona.
Genom asparnas bruna tång
glider djupets ström
med rasslande sång.
Öfver ekarnas ref af korall
går med gyllene bränning ljusets svall
i fjärran, där molnöar simma.
Men månens hvita manet
och bleka sjöstjärnor glimma
i björkarnas hängande nät.

JURA.

Mot kvällens glans af halft förglödda bränder
står grym och mörk den höga klippöns kam.
I kilhvass flock som svarta jätteänder
på lädervingar piska ödlor fram,
och djupblå hafvet brusar tungt mot stränder,
där sagopalmer vaja stam vid stam.

Det rasslar hvasst från bladens brutna lansar,
och mörkt går sus från ormbunksnårens däld.
Där tornhög fräken sanka stränder kransar

slå stumma fåglar ned med vingen fälld,
och hålans drake lyfter taggigt pansar
ur dammens spegling af en kvällskys eld.

Ej mänsklig flamma närd af skogens fällen
slår upp i lä, där klippan lyfter stel,
och ingen blick från hafsomflutna hällen
till dröm har samlat ljusets stumma spel.
Blott dunkel väntan rufvar djupt i kvällen,
och hemlig aning rister bergens själ.

MÅNLANDSKAP.

Vidt under månnattens svartblåa hvalf
tigande tystnad bor,
jorden i nedan half
glimmar förfärande stor.

Kratrarnas mäktiga, jordlysta krans
gnistrar af kosmisk köld,
pikarnas frostiga glans
isar som Gorgos sköld.

Svindlande djupt är från månbergens stup
kolsvarta skuggornas fall,
mörkast i rämnornas djup
rufvar förtviflan kall.

Var är de skiftande skyarnas spel,
dimmornas döljande flor? —
Klippornas rand är stel,
rymden isig och stor.

Vind omsusar ej tonande stark
grönskande kullars krön,
aldrig ur bärande mark
stiger en plöjares lön.

Kufvadt af dödsstilla köldnätters makt
däldernas lif dog ut,
etern i isigt förakt
bidade dramats slut.

Så se'n det skådande ögat vardt skumt,
allt är ett Hyle, som blott,
fruset, förstenadt och stumt,
sörjer sin blindhets lott.

INNEHÅLL.

DEN LILLA STADEN.

DE NAKNA TRÄDENS SÅNGER.

VÄGARNA.

MÅNGÅRD.

RETINAS VÄF.

